

ת"פ 2218/11/14 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט משפט השלום בנצרת

ת"פ 2218-11-14 מדינת ישראל נ' פלוני(קטין)

13 נובמבר 2016

בפני כב' השופטת טל ויסמן בן שחר
המאשימה
נגד
הנאשם
פלוני (קטין)
מדינת ישראל

גזר דין (ללא הרשעה)

נוסח לפרסום

הנאשם שבפניי הודה בכתב אישום מתוקן, המייחס לו שני אישומים בעבירות רכוש.

ע"פ האישום הראשון - ביצע הנאשם עבירה של **פריצה לבניין שאינו דירה, בצוואת**, לפי סעיף 407 (א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") בצירוף לסעיף 29 (א) לחוק העונשין.

מעובדות כתב האישום עולה כי כחודש וחצי עובר ליום 6.1.14, במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, התפרץ הנאשם ביחד עם אחר בשם מ.ת. למועדון של פנימייה בה שהה, בכך שנכנסו דרך חלון המועדון, פרצו דלת פנימית במועדון, ושברו את מהנעול באמצעות מברג. באותן נסיבות, פרצו הנאשם ואחר ארון שהיה במועדון, ונטלו משם כסף בסכום כולל של כ- 360 ₪, אך בסופו של דבר החליטו שלא לקחת את הכסף, השאירו אותו במועדון ויצאו דרך החלון דרכו נכנסו.

באישום השני, הודה **בהסגת גבול** לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין ועבירה של **גניבה** לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

מעובדות כתב האישום עולה כי במהלך חג החנוכה, בדצמבר 2013, במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, הסיג הנאשם גבול למועדון של פנימייה בכך שנכנס דרך חלון המועדון, ונטל שני שרזולים של כוסות לשתייה חמה, ללא הסכמת הבעלים, כשהוא מתכוון לשלול את הרכוש מהבעלים שלילת קבע.

ביום 11.2.15 הודה וצירף כתב אישום נוסף, בת"פ **2686-04-14**, בו יוחסו לו שני אישומים, **אף הם בעבירות רכוש**.

לפי האישום הראשון ביצע עבירה של **היזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין, ועבירת **גניבה** לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

מעובדות כתב האישום עלה כי המתלוננת ע.ד (להלן: "המתלוננת"), משמשת כמנהלת סניף רשת ארומה (להלן: "בית הקפה"). בתאריך 15.11.13, סמוך לשעה 19:00 בבית הקפה, גרם הנאשם נזק לרכוש במזיד, בכך שבעט באדנית שמחוץ לסניף, השייכת לבית הקפה, מספר פעמים, עד שהיא נשברה, וכן נטל ביחד עם אחר בשם מ.ש, עציץ קטן ולקח אותו לפנימייה בה לומד וזאת ללא הסכמת הבעלים, כאשר הוא מתכוון לשלול את הבעלות על העציץ מהבעלים, שלילת קבע.

ע"פ האישום השני ביצע עבירה של **גניבה** לפי סעיף 384 לחוק העונשין, ועבירה של **קבלת נכסים שהושגו בעוון** לפי סעיף 412 לחוק העונשין.

מכתב האישום עולה כי המתלוננת ט.י (להלן: "המתלוננת"), ילידת 1997, הייתה חניכת פנימייה במועד הרלוונטי, והתגוררה שם. ביום 2.11.13, נכנס הנאשם לחדרה של המתלוננת בפנימייה, פתח את הארון האישי שלה ונטל משם שרשרת ועגילים השייכים לה, ללא הסכמתה, והתכוון לשלול את הבעלות בתכשיטים, שלילת קבע. יום לאחר מכן נפגשו הנאשמים, הנאשם העביר לאחר, נאשם 2, את התכשיטים, כאשר האחר ידע כי בעוון הושגו, על מנת שימכור אותם, והאחר אכן מכר את התכשיטים תמורת 200 ₪, והתחלק עם הנאשם בכסף.

דין והכרעה

מעשיו של הנער פסולים ומכוערים הם, ועל בית המשפט החובה להוציא מסר חד וברור בגנותם.

עם זאת, על פי הלכה פסוקה "**בכל הנוגע לענישת קטינים, מושם דגש רב על השיקולים האינדיבידואלים וביהמ"ש מחויב לשקול את נסיבותיו האישיות של הקטין לרבות גילו, סיכויי שיקומו והאינטרס הקיים במתן הזדמנות של תיקון לקטין, על מנת שיוכל להעלות את חיו על מסלול נורמטיבי ולקדמם**" (רעפ 6381/11 פלוני נ' מ"י [פורסם בנבו] 23.10.11).

הנער שפניי, כבן 17 וחודש, הסתבך בפלילים עת היה כבן 14 בלבד.

תסקירים רבים הוגשו בעניינו של הנער, מציגים תמונת חיים קשה ומורכבת של משפחה קשת יום, המונה זוג הורים ועשרה ילדים, אשר שמונה מהם, הושמו מגיל צעיר בפנימייה, זאת נוכח מצבה הסוציאלקונומי הנמוך של המשפחה וחוסר יכולתם של ההורים, לספק מענה לצרכי ילדיהם.

הקטין, הוצא מביתו בסיום כיתה ב', והוא בן 8 בלבד, זאת לאור קשיים אישיים ומשפחתיים משמעותיים, אובחן ושולב בבית ספר לחינוך מיוחד. במהלך השנים נפלט משלוש מסגרות לימודיות, סבל מבעיות התנהגות קשות, קיבל טיפול תרופתי, ונאבק בקשייו, כמו גם במטפלו, לאורך תקופות ממושכות.

קצינת המבחן ציינה כי הקטין, היה ילד רגיש, שחיפש כל דרך לקבלת תשומת לב, חווה דחייה מתמדת מצד הוריו, דבר

שנתן אותותיו והשפיע מאד על התנהגותו ועל מצבו הרגשי והנפשי, ולהתרחשות קצינת המבחן, מערכת יחסים מורכבת זו, היא שדרדרה את הנער, והובילה אותו למעורבות בפלילים.

תסקיר מיום 19.11.14 מתאר בפרוטרוט ממצאים קשים שעלו באבחון פסיכו-דיאגנוסטי שנערך לקטין באפריל 2014, חודשים ספורים לאחר שביצע את העבירות שיוחסו לו.

עדויות למצוקה רגשית קשה, חוויות של אובדן, דחייה ובדידות, עצב, וייאוש, תסכול מתמשך, הינם רק חלק מן המושגים בהם בחר המאבחן להשתמש על מנת לתאר את מצבו הקשה של הקטין באותם ימים. מפאת צנעת הפרט, לא אפרש במסמך זה את היריעה כולה, אולם אפנה לאותן פסקאות, יוצאות דופן בחריפותן, אשר יהוו חלק אינטגרלי מגזר דין זה.

לאחר האירועים נושאי כתבי האישום בהם הודה, נעצר הנער ושוחרר לבית דודיו, במרכז הארץ,

שם שהה חודשים ארוכים, במהלכם היו למשפחת אומנה בעבורו. הדודים נרתמו להליך הטיפול, הקפידו על הצבת גבולות ברורים בעבורו, הקטין שולב בטיפול רגשי, באופן פרטי, הקפיד על ביקור סדיר בבית הספר, ניגש לשתי בחינות בגרות, ועשה מאמצים רבים להצליח בתהליך. עם זאת, במהלך התקופה, נתקל בקשיים רבים, זאת נוכח פערים לימודיים גדולים, ובעיות התנהגות שחזרו והופיעו.

בחלוף כשנה, ביולי 2015, בחר הנער לעזוב את בית דודיו, וביקש לחזור לבית הוריו, אשר היו חלוקים בדעותיהם באם לקבלו בבית. בעקבות שיחות רבות עם הנער, וועדות תכנון טיפול שהתקיימו בעניינו, הוחלט על שילובו בפנימיית "נירים", אך לאחר ניסיונות רבים שנעשו במהלך תקופה קצרה, נפלט מן המסגרת, בגין חוסר שיתוף פעולה והתנהגות לא מותאמת.

מסגרות רבות נוספות הוצעו לקטין, אך הנער סרב להיקלט במסגרת פנימייתית, דחה את העזרה שהוצעה לו, לא הגיע כלל לפגישות היכרות שנקבעו עמו.

במסגרת הדיונים האחרונים, הביע רצונו להשתלב במכינת "איתן", אך למרבה הצער, לא הצליח אף במשימתו זו.

התרשמתי כי חרף הצהרותיו והבנתו כי מסגרת חוץ ביתית היא הפתרון המיטיב והרלוונטי בעבורו,

כל מבוקשו הינו למצוא פינה חמה בבית הוריו, כתחליף או פיצוי לשנים ארוכות בהן התגורר מחוץ לביתם ולמרבה הצער המבוקש אינו מושג והוא נותר בגדר משאלת לב. עוד רואה אני לנכון לציין כי לאורך השנים בהן הגיע הנער לבית המשפט, הופיעה אמו באולם, פעמים בודדות בלבד, ודומה כי נתון זה מדבר בעד עצמו.

ביחס לעבירות-

שרות המבחן בחן את התייחסותו של הנער לעבירות שביצע, במסגרת תסקירים מיום 11.14 ו 5.15. מאותם תסקירים, אשר נכתבו, כאמור לפני למעלה משנה, עולה כי הנער התקשה לקחת אחריות מלאה למעשיו, ולשם כך שולב בקבוצה

טיפול לנערים שביצעו עבירות רכוש, הגיע ל 7 מפגשים, אך התקשה לשתף פעולה באופן אפקטיבי ולהירתם להליך הטיפולי שהוצע לו. בנוסף, שולב במפגשים פרטניים עם קצינת המבחן אך גם היא מסרה כי הנער הרבה לאחר והתקשה להתרכז.

באי כוח הצדדים חלוקים בדעותיהם בדבר הצורך בהרשעתו של הנער.

כידוע "כאשר מדובר בנאשמים שהם קטינים, פעמים רבות אין הכרתם ותודעתם מפותחות ובשלות די הצורך. בנערותו, אין האדם מבחין בהכרח בין טוב לרע על פי אותן אמות מידה המשמשות בני אדם בגירים. גם כאשר עבר הקטין את גיל האחריות פלילית, הרי שגילו הצעיר עשוי להצביע על חוסר בשלות אישית וחוסר יכולת להבין לעומקם של דברים את משמעות המעשה הפלילי ותוצאותיו. **חוסר בשלות מהווה שיקול לקולא בענישתם של קטינים**" (ע"פ 49/09 **מדינת ישראל נ' פלוני** [פורסם בנבו] 8.3.09, ע"פ 10715/05 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] 4.9.07), (ה.ש-ט.ו).

דברים אלה, סבורה אנוכי, יפים לעניינו, ולהתרשמותי מתארים נכונה את מצבו של הקטין ביחס למעשים שביצע.

כאמור, הנער, כיום בן 17, ביצע את המעשים במהלך שלושה חודשים, עת היה בן 14 וחודשיים בלבד. במהלך תקופה תחומה זו, כשהוא חניך ותיק בפנימית בה שהה, ביצע את המיוחס לו, בין כתלי המוסד, המקום בו גדל והתבגר ובאזור קרוב לו.

אלה הובילו לשערי בית המשפט לנוער, ומאז עבר במסגרתו כבדת דרך ארוכה. מסלול השיקום בו ביקש לפסוע, ידע עליות ומורדות, תקופות נראה היה כי עולה הוא על דרך המלך, ותקופות אחרות, דומה כי נכנע לקשייו המובנים, ולהיותו קורבן לנסיבות חייו הקשות.

בית משפט זה ביקש ללוות את הנער לאורך הדרך, ראשית בכדי להוות גורם מדרבן, מכון ו"מאיים" ובמקביל, על מנת לוודא, כי אכן אותם אירועים אשר התרחשו במשך תקופה קצרה, לפני כשלוש שנים, לא חוזרים על עצמם, והפכו נחלת עבר בעבור הנער.

למרבה הצער, לא הצליח הנער להיקלט במסגרת אחת, קבועה ויציבה, ולהשלים תהליך ממשי של טיפול ושיקום, והיום, הוא נעדר מסגרת מסודרת, מבקש להישאר בקרבת הוריו, אשר אינם מסוגלים לספק את צרכיו.

עם זאת, וחרף כישלונותיו, למד הנער לשמור על עצמו, ומאז אותם אירועים, לא נרשמה לחובתו כל הסתבכות נוספת בפלילים.

לאחר שעיינתי בכל החומר המונח בפניי לרבות אופי העבירות שביצע הקטין, בתחומי הפנימיה בה גדל מגיל כה צעיר, הגעתי לכלל מסקנה כי מהות מעשיו, והרקע להם, הינו משדה ה"נזקקות", ולא מן המרחב הפלילי. העובדה כי מדובר בתיקו היחידים וחלופי הזמן הרב מאז ביצועם, אך מחזקים מסקנתי זו.

בית משפט זה כתב לא אחת, אודות הפיתויים והסכנות העומדים לפתחם של אותם נערים הגדלים ומתבגרים במסגרת פנימייתית, אודות המצוקה והקושי, העדר פיקוח רציף, מכוון ומלטף כאחד,

וההתמודדויות המזדמנות לאותם ילדים, והכל - בעל כורחם.

נסיבות מובנות אלה, צריך שיזקפו כנסיבות לקולא, עת נבחנת חומרת מעשיו של המבקש שנשא עמו שרוול כוסות חד פעמיים, שעה שלא יכל לקחתם מן המזווה בביתו, ולחלופין שפך חמתו על אדנית מזדמנת, באין מוצא ושחרור לתסכוליו הרבים.

לשרות המבחן אין המלצה טיפולית לנער, זאת נוכח סירובו לכל טיפול ומסגרת, אולם להבנתי, אין בעמדה זו, כדי לחייב את הרשעת הנער.

בנסיבות שפרטתי לעיל, נראה כי הכתמתו של הקטין בכתם ההרשעה ותיוגו כעבריין, יהיה בה כדי להתעלם מן הרקע הקשה ממנו הגיע, ומן הסיבות שהובילוהו לביצוע המעשים, מעשים אשר לפחות בחלקם, מוטב היה לו זכו לברור חינוכי בין כתלי הפנימיה, ולא לדיווח מחמיר, לתחנת המשטרה הקרובה.

לפיכך לאחר שעיינתי בתסקיר, החלטתי שלא להרשיעו ולנקוט כלפיו בדרכי טיפול, לפי סעיף 26 לחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), תשל"א - 1971 - ומצווה כדלקמן:

1. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 500 ₪ כי יימנע במשך שנה אחת מביצוע עבירות אותן עבר.

הסברתי לנאשם את סמכותו של בימ"ש זה, לפי סעיף 30 לחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), תשל"א - 1971, להחליף את דרך הטיפול כל עודלא בוצע הצו במלואו, וכן את

זכותו לערער על גזר דין זה בתוך 45 ימים מהיום לבית המשפט המחוזי בנצרת.

ניתן והודע היום י"ב חשוון תשע"ז, 13/11/2016 במעמד הנוכחים.

מתירה לפרסום החלטה זו ללא פרטים מזהים.

טל יוסמן בן שחר, שופטת

